

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419202199
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4419202199.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Jarmily Pogranovej, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o. so sídlom Bratislava, Ventúrska 16, IČO: 47 234 547, proti žalovanému: P. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. M. XXX, za účasti Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 803,05 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9Csp/49/2019-90 zo dňa 13. januára 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Csp/49/2019-106 zo dňa 4. februára 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolačí súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým zhora uvedeným rozsudkom Okresný súd Nové Zámky uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 803,05 Eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % ročne zo sumy 626,72 Eur od 19.04.2016 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 748,05 Eur od 19.04.2016 do zaplatenia, pravidelnými mesačnými splátkami po 30 Eur pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania, počnúc od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1, § 53 ods. 6, 9, § 101, § 517 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 až 8, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

1.3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že návrh žalobcu je dôvodný a preukázaný vzhľadom k tomu, že strany sporu uzavreli Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb dňa 23.12.2014, v ktorej boli v súlade so zákonom dohodnuté všetky podmienky platenia úveru, s tým, že v danom prípade žalobca uzavrel so žalovanou iba revolvingový úver a nie aj iný spotrebiteľský úver a v žiadnom prípade nešlo o vnútenie zo strany žalobcu a o kumuláciu v jednom dokumente dvoch zmlúv. Žalobca preukázal, že poukázal žalovanej peňažné prostriedky vo výške prvého čerpania revolvingového úveru predajcovi teda sumu vo výške 363 Eur, ktorý žalovanej predal tovar opísaný v základných podmienkach úverovej zmluvy. Na základe tohto súhlasu žalobca poskytol prvé čerpanie úveru žalovanej, tak, že uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu - Fast Plus spol. s.r.o. a žalovanej vydal kreditnú kartu na jej meno a poskytol jej dohodnuté platobné služby s ňou dohodnuté. Z uvedeného

dôvodu nesúhlasil s námietkou žalovanej, že jej bol okrem spotrebiteľskej zmluvy vnútený na podpis aj iný úver, pretože sa jednalo výlučne o uzatvorenie revolvingového úveru. Nesúhlasil ani s námietkou žalovanej podľa ktorej namietala nesprávny výpočet RPMN, nakoľko v danom prípade sa jedná o revolvingový úver, v ktorom je v bode 1.1 uvedená výška RPMN 34,49 %, a zároveň sú v tomto bode uvedené aj dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN, a to, výška čerpania revolvingového úveru 700 Eur, výška mesačnej splátky 68,24 Eur (min. 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur), s poplatkom za správu úveru 0 Eur a splatenie revolvingového úveru v 12-tich rovnakých mesačných splátkach. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobca pokiaľ poskytol žalovanej revolvingový spotrebiteľský úver, zároveň poskytuje dlžníkovi určitý úverový rámec, z ktorého môže dlžník čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli dlžníka, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Z tohto dôvodu žalovaná tak mohla čerpať buď celú výšku úverového rámca naraz, alebo len časť poskytnutého rámca jednorázovo alebo opakovane a mohla kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy, alebo aj celú sumu. Teda bolo to podľa jej vlastného uváženia, ako sa rozhodne. Z tohto dôvodu žalobca nemohol vedieť, ani predpokladať, a ani ovplyvniť vôľu žalovanej a preto nemohol v zmluve uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak, než to urobil na úverovej zmluve tzv., že výška splátky je 5 % z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 Eur a že je splatná v 10-ty deň v mesiaci. S poukazom na vyššie uvedené mal preto zato, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov boli v zmluve uvedené v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, ktorým Súdny dvor rozhodol tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že: „...zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 odsek 1 tejto smernice bránia tomu aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Okrem toho poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v ktorom konštatoval, že „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z., nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 odsek 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.“ S poukazom na vyššie uvedené nesúhlasil s námietkou žalovanej ohľadom toho, že zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť a to rozlíšenie splátky úveru na istinu, úrok a poplatok.

1.4. K námietke žalovanej ohľadom doručovania oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca uviedol, že jej doručoval toto vyhlásenie na 3 rôzne adresy, o čom predložil do súdneho spisu dôkazy, keď toto oznámenie doručoval na 3 rôzne adresy, a preto je v tomto smere jej námietka nedôvodná, že jej nebolo takéto vyhlásenie doručené, nakoľko je aj jej povinnosťou oznámiť veriteľovi zmenu trvalého alebo prechodného pobytu, nakoľko je viazaná podmienkami zmluvy. Okrem toho, v zmysle všeobecných poštových podmienok, je osobou oprávnenou na prijímanie doporučených zásielok osoba ktorá dovŕšila 15 rokov a býva s adresátom v tom istom rodinnom dome alebo byte. Žalobca preukázal na druhej strane tohto oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, že tieto boli doručené takejto osobe, pretože išlo o doporučený list.

1.5. Súd prvej inštancie nesúhlasil s námietkou premlčania žalovanej, pretože ju jednak riadnym spôsobom nezdôvodnila a žalobca preukázal, že dodržal postup podľa ustanovení § 53 odsek 9 a 565 Občianskeho zákonníka a bodu 9.1 úverovej zmluvy, keď bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka. Potom z uvedeného vyplýva, že v prípade takéhoto dojednaní splatnosti sa stane splatným celý zostávajúci dlh a 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa keď sa stal splatným celý dlh. Žalobca podľa „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru“ vyhlásil dňa 18.04.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu. Nasledujúci deň 19.04.2016 už žalobca mohol svoje právo vykonať prvý raz a žaloba bola doručená na tunajší súd dňa 12.04.2019 t.j. v súlade s ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka dohodnutej úrokovej sadzby v zmysle zmluvy vo výške 30 % p. a. fixnej, súd ju považoval za primeranú, dohodnutú v zmluve, s ktorou výškou žalovaná súhlasila, nakoľko zmluvu podpísala, bola si vedomá skutočnosti, čo podpisuje a aké podmienky si dohodla. Vzhľadom k tomu, že ide o revolvingový

úver, takáto výška úrokovej sadzby nie je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. v platnom znení, pretože žalovaná mohla čerpať akúkoľvek výšku z úverového rámca počas trvania celého úverového vzťahu. Z týchto dôvodov súd žalobe žalobcu vyhovel a nesúhlasil s námietkami žalovanej, ktoré riadnym spôsobom odôvodnil s poukazom na vyššie uvedené body tohto odôvodnenia s tým, že nevzhliadol dôvod, pre ktorý by malo ísť o bezúročný a bezpoplatkový úver, a preto nevyhovel návrhu žalovanej, že žalobca má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 426,02 Eur, pretože nevzhliadol žiadne porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. ako ani Občianskeho zákonníka, a preto zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 803,05 Eur, ktorá pozostáva zo zvyšku dlžnej úverovej istiny vo výške 626,72 Eur, z dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 121,33 Eur, a z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 55 Eur, spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % ročne z istiny 626,72 Eur od 19.04.2016 do zaplataenia a so zákonnými úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 748,05 Eur od 19.04.2016 do zaplataenia v súlade s ustanovením § 517 odsek 2 OZ v spojitosti s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení, ktoré sumy súd povolil zaplatiť žalovanej pravidelnými mesačnými splátkami po 30 Eur pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania, počnúc od právoplatnosti rozsudku s tým, že pokiaľ nezaplatí žalovaná čo i len jednu splátku, stane sa zročnou celá zvyšná suma, ktorá podlieha exekúcii. Žalovanú sumu s príslušenstvom je žalovaná zaplatiť žalobcovi, na účet žalobcu, ktorý má vedený pod číslom: IBAN: F XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: XXXXXXXXXXXX.

1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 C.S.P. a priznal ich žalobcovi v rozsahu 100 % voči žalovanej podľa § 262 odsek 1 C.S.P. a o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 C.S.P.

2. Proti rozsudku v celom rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa mala za to, že z predložených dôkazných prostriedkov vyplynulo, že zmluva o revolvingovom úvere bola podpísaná za účelom splátkového predaja televízora, ktorého kúpna cena bola vo výške 363 Eur. Žalovaná namietala, že pri uzatváraní zmluvy nemala vedomosť o tom, že uzatvára zmluvu o revolvingovom úvere, bola jej poskytnutá predtlačená zmluva majúca podobu formuláru. Bola toho názoru, že predtlač zmluvy kumuluje v jednom dokumente tzv. klasickú úverovú zmluvu, ale zároveň obsahuje aj vznik právneho vzťahu - úverovej zmluvy, ktorý mal vzniknúť v budúcnosti poskytnutím úverového rámca. Namietala, že pri uzatváraní zmluvy nemala možnosť vylúčiť ustanovenia o revolvingovom úvere.

2.2. Uviedla, že pri uzatváraní zmluvy, ako uviedol aj žalobca v podanej žalobe, jej bol poskytnutý úver na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu bližšie neurčeného v zmluve vo výške 363 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca vo vzťahu k vopred poskytnutej výške finančných prostriedkov mal pri uzatvorení zmluvy vedomosť o výške poskytnutého úveru, vo vzťahu ku ktorému bolo možné vyčíslť nielen výšku mesačnej splátky, ale aj termíny jednotlivých splátok a konečná splatnosť úveru. Predloženú zmluvu zo dňa 23.12.2014 nepovažovala za individualizovanú, pretože obsahuje len ustanovenie o možnosti dlžníka čerpať tzv. úverový rámec. V tomto smere je ju možné považovať za žiadosť dlžníka o poskytnutie úveru v budúcnosti, ktorá umožňuje účastníkom v budúcnosti sa dohodnúť na konkrétnej úverovej zmluve, pričom k ďalšiemu uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Zmluvu považuje za absolútne neplatnú.

2.3. V ďalšej časti namietala, že uzatvorená zmluva neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, konkrétne ust. podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa jej názoru zmluva neobsahuje ani rozlíšenie splátky úveru na istinu, úrok a poplatok, obsahuje len výšku splátky určenú všeobecne; neobsahovala ani splatnosť každej splátky s odkazom na konkrétny dátum, a preto je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Bola toho názoru, že žalobca má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 426,02 Eur. Namietala, že žalobca nešpecifikoval náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením pohľadávky, pričom neuviedol ani skutočnosť z akých súm vychádzal pri vyčíslvaní nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, pokiaľ by ich výška mala činiť sumu vo výške 55 Eur. Opätovne vzniesla námietku premlčania, pretože dlh sa stal splatný dňa 18.04.2016, pričom dňa 19.04.2016 začala žalobcovi plynúť premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá mu uplynula dňa 19.04.2018, pričom žalobca podal žalobu na súde dňa 12.04.2019. Tiež namietala, že súd prvej inštitúcie porušil jej právo na spravodlivý proces, nakoľko v odôvodnení doručeného rozsudku absentuje bližšie zdôvodnenie právneho titulu. Uviedla, že v konaní nebola skúmaná skutočnosť, či suma 25,20 Eur ako dlžné poistné, či išlo o povinné poistenie, ktoré malo byť súčasťou RPMN. Ďalej namietala, že zo žaloby ani z rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu bol žalobcovi priznaný nárok na úhradu úrokov z omeškania zo sumy vo výške 748,05 Eur priznaný vo výške 30 % z dlžnej sumy, ktorý považuje za neprimerane vysoký.

2.4. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne s poukazom na § 388 CSP.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že žalovaná v podanom odvolaní namietala obdobné skutočnosti, ako vo svojom podaní zo dňa 19.07.2019, ku ktorému žalobca zaujal stanovisko podaním doručeným dňa 04.09.2019. Žalobca sa z uvedeného dôvodu pridržiaval svojho predchádzajúceho vyjadrenia. Ďalej poukázal na zmätočnosť postupu žalovanej, pretože v odvolaní zo dňa 17.02.2020 žiadala odvolací súd žalobu zamietnuť a následne dňa 24.02.2020 vykonala úhradu vo výške 30 Eur v prospech žalobcu (potvrdenie o úhrade tvorilo prílohu). Vzhľadom na uvedené žiadala, aby napadnuté rozhodnutie podľa § 387 CSP ako vecne správne potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec (odvolanie žalovanej) ako podané včas (362 ods.1 CSP) oprávnenou osobou v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127, § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 803 Eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % ročne zo sumy 626,72 Eur od 19.04.2016 do zaplata a úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 748,05 Eur od 19.04.2016 do zaplata, súdneho poplatku vo výške 48 Eur a trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu, na tom skutkovom základe, že dňa 23.12.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu ako veriteľ so žalovanou ako dlžníkom zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (ďalej len „úverová zmluva“). Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5000 Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného v úverovej zmluve a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou dohodnutých mesačných splátok. Z poskytnutého úverového rámca žalovaná vyčerpala peňažné prostriedky vo výške 837,28 Eur tak, že suma 809,28 Eur predstavuje výbery hotovosti z bankomatov a platby na vybraných obchodných miestach a suma 28 Eur predstavuje poplatky, ktoré veriteľ účtoval žalovanej v súlade s úverovou zmluvou. Nakoľko žalovaná uhradila záväzok len vo výške 366,98 Eur, veriteľ pristúpil dňa 18.04.2016 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu. Žalobca svoju pohľadávku špecifikoval tak, že suma 803,05 Eur pozostáva zo zvyšku úverovej istiny 626,72 Eur, z dlžných úrokov z úveru 96,13 Eur, z dlžného poistného z úveru 25,20 Eur a z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 55 Eur. Okrem toho si uplatnil úrok z dlžnej úverovej istiny vo výške 30 % zo sumy 626,72 Eur od 19.04.2016 do zaplata a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 748,05 Eur od 19.04.2016 do zaplata.

6. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, majú za to, že v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluve o poskytovaní platobných služieb dňa 23.12.2014 boli v súlade so zákonom dohodnuté všetky podmienky platenia úveru, a že bola uzatvorená len jedna zmluva. Súd prvej inštancie zastal názor, že v úverovej zmluve bola v bode 1.1 uvedená RPMN a zároveň boli v tomto bode uvedené aj dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN. Taktiež mal za to, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrok a iných poplatkov boli v zmluve uvedené v súlade so Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie vyslovil právny názor, že podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplata celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stal splatným celý dlh. Žalobca dňa 18.04.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh splatný v celom rozsahu, pričom nasledujúci deň, t. j. 19.04.2016 už žalobca mohol svoje právo vykonať raz a žaloba bola doručená na súd dňa 12.04.2019, t. j. v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka. Dojednanú úrokovú sadzbu vo výške 30 % p. a. nepovažoval v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaná mohla čerpať akúkoľvek výšku z úverového rámca počas trvania celého úverového vzťahu.

7. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že pri uzatváraní zmluvy nemala vedomosť o tom, že uzatvára zmluvu o revolvingovom úvere, pričom nemala možnosť odmietnuť ustanovenia o revolvingovom úvere, že sporná úverová zmluva neobsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to RPMN a rozdelenie splátky úveru na istinu, úrok a poplatok. Taktiež namietala neprimeranosť zmluvného úroku vo výške 30 % p. a., premlčanie žalobcovej pohľadávky, ako aj, že žalobca nešpecifikoval náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením pohľadávky vo výške 55

Eur a že súd prvej inštancie ani neskúmal, či suma 25,20 Eur, ktorú si žalobca nárokoval titulom dlžného poistného, bolo povinným poistením, ktoré by malo byť zohľadnené pre výpočte RPMN.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

13. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 238/2008 zo dňa 30. novembra 2009).

15. Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, či čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením

práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranou sporu (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp.zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk <<http://www.concourt.sk/>>).

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

19. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

20. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

21. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

22. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. V prejednávanej veci je úvodom potrebné prihliadnuť na právnu úpravu premlčania obsiahnutú v § 103 Občianskeho zákonníka a náležite sa s ňou vysporiadať, pretože sa zmluvné strany dohodli na plnení v splátkach. Pri splnení v splátkach ide vlastne o dvojakú dobu splatnosti, keďže jednak je stanovená doba plnenia (splatnosti) jednotlivých splátok a súčasne je určená i splatnosť celej pohľadávky. Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne i uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastala priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01. 11. 2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z.z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o premlčanie splátok platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky.

24. Súd prvej inštancie však pri posudzovaní premlčania žalovanej pohľadávky v prejednávanej veci nepostupoval v súlade s vyššie opísanou právnou úpravou. Súd prvej inštancie založil právne posúdenie premlčania žalovanej pohľadávky na aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka, avšak tento záver, že nedošlo k premlčaniu nároku uplatňovanému žalobcom, nemožno považovať za správny. V tomto smere odvolací súd dáva do pozornosti, že premlčacia doba pre všetky splátky splatné po tom, čo sa pre nezaplatenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh, začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k zročnosti celého dlhu a pre splátky splatné pred zročnosťou celého dlhu plynie samostatná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti. Pre bezpečný záver o tom, či došlo či i k čiastočnému (ne)premlčaniu nároku žalobcu, v danom prípade je preto potrebné prioritne ustáliť pre nezaplatenie ktorej splátky došlo k zročnosti celého dlhu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky je viazané na splnenie nasledujúcich podmienok: a) možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, b) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti, c) veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, resp. v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené právne závery sa však súd prvej inštancie vecou z tohto pohľadu nezaoberal a v nadväznosti i na dojednania zmluvy o revolvingovom úvere v spojení so všeobecnými obchodnými podmienkami, tieto skutočnosti ani nehodnotil.

25. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovanej, odvolací súd dospel k záveru, že tieto sú čiastočne dôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje čo do skutkového a právneho odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovaná uzatvorila iba zmluvu o revolvingovom úvere a nie aj iný spotrebiteľský úver, pretože žalovaná nepreukázala ňou tvrdené skutočnosti, že sporná zmluva obsahuje kumuláciu dvoch zmlúv, pretože z predloženej zmluvy, z jej označenia a obsahu, jednoznačne vyplýva, že žalovaná so žalobcom uzatvorila zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Pokiaľ žalovaná namieta, že nemala možnosť odmietnuť dojednania o revolvingovom úvere, odvolací súd považuje túto argumentáciu iba za účelovú obranu, pretože žalovanej muselo byť pri uzatváraní zmluvy jasné, aký zmluvný typ uzatvára a pokiaľ mala záujem uzatvoriť iba jednoduchú úverovú zmluvu, nemusela súhlasiť s uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere ako celku. Žalovaná nepreukázala, že by bola akýmkoľvek spôsobom nútená spornú zmluvu uzatvárať v takom znení ako na prejav svojho súhlasu podpísala.

26. Ďalej sa odvolací súd stotožňuje aj s právnym názorom súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením týkajúcim sa náležitostí zmluvy podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne, že zmluva neobsahuje nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa, a že zmluva obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v tomto smere odvolací súd odkazuje na bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

27. Čo sa týka námietky žalovanej, že nebola skúmaná skutočnosť, či suma 25,20 Eur ako dlžné poistné, bola povinným poistením, ktoré malo byť súčasťou RPMN, odvolací súd má za to, že ide o námietku, ktorú žalovaná neuplatňovala pred súdom prvej inštancie, avšak nejde o prostriedok procesného útoku resp. obrany, ktorý by bolo možné uplatniť v odvolacom konaní, nakoľko nejde ani o námietku týkajúcu sa procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ani ňou nemá byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ani žalovaná netvrdia, že

ju nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP), a preto na ňu ako na novotu v odvolacom konaní odvolací súd neprihliada. Obiter dictum však odvolací súd poukazuje na bod 1. zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorom je uvedené, že „...Pri výpočte RPMN nebola zohľadnená suma určená na úhradu poistného, pretože poistenie nie je podmienkou poskytnutia revolvingového úveru. Dlžník je oprávnený kedykoľvek odvolať svoj súhlas s poistením revolvingového úveru a to aj pre poskytnutím revolvingového úveru. ...“ Z uvedeného ako aj z ďalších zmluvných dojednaní (pozri bod 6. zmluvy o revolvingovom úvere) je zrejmé, že žalovaná si vybrala štandardný súbor poistenia revolvingového úveru, ktorý však nebol podmienkou poskytnutia úveru, a preto sa nezohľadňuje pri výpočte RPMN.

28. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 55 Eur, pričom žalovaná namietala, že žalobca nešpecifikoval náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením pohľadávky a ani neuviedol skutočnosť z akých súm vychádzal pri vyčísľovaní nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi tento nárok bez toho aby to čo i len v krátkosti zdôvodnil resp. bez toho aby bolo v konaní preukázanie reálne vynaloženie týchto nákladov. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého

posudku, cestovné a iné obdobné náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Výnimočne môžu byť náklady spojené s uplatnením pohľadávky totožné s trovami súdneho konania. Pokiaľ ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky v súdnom konaní, tie nemožno priznať bezvýnimočne. Z ustanovenia § 142 ods. 1 OSP možno vyvodiť, že za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v konaní pred súdom možno považovať len také, ktoré boli nevyhnutné na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Za náklady nezodpovedajúce dikcii ustanovenia § 142 ods. 1 OSP nemožno považovať tie, ktoré boli vynaložené zbytočne. Pokiaľ tak ustanovuje osobitný predpis, možno za príslušenstvo pohľadávky považovať aj náklady, ktoré vznikli v štádiu predsúdneho konania, a to najmä vtedy, pokiaľ povinnosť vykonať pokus o mimosúdne vyriešenie veci ustanovuje Občiansky zákonník alebo osobitný predpis (napr. § 771 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom). Z tohto pohľadu sa však súd prvej inštancie vecou nezaoberal, len bezprecedentne žalobcovi priznal náklady spojené s uplatnením pohľadávky v plnej výške, tak ako si ich žalobca vyčíslil. 29. Ďalšou skutočnosťou, ktorou sa odvolací súd zaoberal je to, či zmluvné úroky vo výške 30 % ročne je možné považovať za primerané, tak ako to konštatoval súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

30. Prípustnú výšku odplaty v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy upravoval § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nasledovne - ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Súd prvej inštancie sa však ani s touto právnou úpravou nevysporiadal.

31. Pretože súd prvej inštancie posúdil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na zaplatenie žalovanej pohľadávky nesprávne, je opodstatnená odvolacia námietka, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Okrem nesprávneho právneho posúdenia ohľadne premlčania žalobcovej pohľadávky, rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva odpovede na všetky podstatné otázky, a preto je nutné konštatovať aj porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na to odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť premlčanie žalobcovej pohľadávky, a v prípade, že dospeje k záveru o nepremičaní pohľadávky resp. jej časti, posúdi či žalobcom žalované náklady spojené s uplatnením pohľadávky na súde vo výške 55 Eur boli odôvodnené a preukázané, v takej výške, v akej si ich žalobca uplatnil a vysporiada sa s právnou úpravou účinnou v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere o prípustnosti dojednanej odplaty za poskytnutie úveru. Právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).